

KIRÁLYKÖSZÖNTŐ

2016. augusztus 19.

„Virágos kert vala híres Pannónia

Mely kertet öntözé híven Szűz Mária.

Kertésze e kertnek István király vala:”

Szent István, első királyunk, kire emlékezni, előtte hódolni és köszönteni jöttünk Eger dicsőséges templomába, a várba. Kinek tetteit ilyenkor felidézzük, államalapító munkájáról megemlékezünk, idézzük intelmeit, jó tanácsait, belső borzongással, emelkedett hangulatban. Büszkeség, öröm tölti el szívünket, akarva, akaratlanul valamilyen megfoghatatlan érzés jár át bennünket, melyet igazán meg sem tudunk magyarázni. Mi lehet ez, csak egy hangulat, vagy kegyelmi állapot? De gondoljuk csak végig, mi mindenre emlékezhetünk e napokban és talán megértjük e magával ragadó szakrális érzés okát.

Augusztus a bőség hónapja. A jól végzett munka eredményeként nem csak a föld ontja számtalan áldását, de ünnepekben is bővelkedik. A magyarokra nézve ez az ünnepkör Nagyboldogasszony napjával kezdődik, ki augusztus 15-én vétetett fel a Mennyek Országába. E napon ajánlotta szent királyunk hazánkat Szűz Mária oltalmába, akivel népünk olyan pártfogót

nyert az Örök Atya birodalmában, aki kiesdette imáival, hogy a magyarság az elmúlt ezer esztendő viharait sikeresen vészelve át. Pio atyának tulajdonított prófécia megerősíti ezt az állítást: „Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra.” Ez pedig nem feltétlenül a magyarság jövőbeli nagy tetteire vonatkozik, hanem az imádságra melynek nap, mint nap el kell hangoznia. Az imádsággal nem csak kérünk Istentől, hanem felajánljuk hazánkat és magunkat, hogy Isten kegyelméből azokká válhassunk, akiként Isten nagyobb dicsőségét szolgálhatjuk.

Szent István ünnepén, sötét korunkban az államalapításról emlékezik meg az ország a lehető legjobban eltusolva első királyunk valódi és lényeges szerepét és tetteit. A sablonos vezető szöveg ma: „Szent István bevezette a magyarságot Európába”. Ezzel a mondattal persze nem is lenne gond, ha Európa alatt azt értenénk, mely ezer éve – ki nem mondottan – Európa volt, ahová lehetett igazodni, lehetett tőle tanulni. Ma azonban Európa a szabadosság mételeyétől bűzölgő, Istentől elforduló, agonizáló közösség. Vessük jól az eszünkbe, hogy Szent István, népünk apostola, államalapítónk nem holmi jó helyzetfelismerő „européer”. Szent István rendelkezett a gyakorlati realizmus és a lényeglátás tudásával. Jó érzéssel szervezte meg az államot, helyesen szabta meg a közösség kötelességeit és jogait, határozottan számolta fel a vágyálmokra épülő ellenállást, szívélyesen fogadta a jó szándékú, a magyar nemzetért tenni akaró idegeneket és első sorban Isten dicsőségét szolgálta. Európa hírv uralkodó volt kelet és nyugat szorításában. Nemzetünk virágzott, míg az általa lerakott alapokra, az ő elveit figyelembe véve építette a jövőjét.

Valami azonban megbicsaklott, letértünk a helyes útról, célt tévesztettünk, s ha magunkba nézünk, észre kell vennünk, hogy történelmünket mind a mai napig két szörnyű lidérc kísérti folyamatosan, az árulás és a széthúzás. Az oka pedig az, hogy mióta elvétettük a szent istváni utat háttérbe szorult a gyakorlati realizmus és a lényeglátás a vezetésben és a közgondolkodásban. Lássuk be Bibót idézve, hogy nemzetünk jó ideje feltevésekből, követelésekből és vágyképekből szerkeszti hamis államépítményeit, ahol az erkölcsi értékmérő a félelmek és sérelmek bizonyos rendszere. Hosszú ideje a magyarság olyan társadalmi és politikai konstrukciókban él, amelyben a dolgokat nevén nevezni nem lehet és nem is szabad. A tényeket nem az okok és okozatok egyszerű láncolatában, hanem azon kívül álló feltevések és várokozások jegyében kellett és kell értelmezni és magyarázni, valójában ráolvasással gyógyítani valóságos bajokat. Ez az oka többek között ma az árokásásnak nevezett jelenségnek, a könyörtelen szembenállásnak, az összefogás elmaradásának. Ezek a hamis konstrukciók lassan-lassan beépültek a közösség szerkezetébe és elindítottak egy fordított kiválasztást, egy olyan kontraszelekción, mely korszakonként, napjainkban választásonként a magyar nemzet vezető rétegét teljesen lecseréli, ami persze logikusan vezet a politikai elitnek nevezett réteg értelmi és érzelmi lezűlléséhez, a korrupcióhoz, a semmiből hirtelen meggazdagodottak kivagyiságához, a szakértelem nélküli felemelkedéshez, a nép nyomorban

tartásához, elszegényedéséhez, a politikai erőszakhoz. Mahatma Gandhit idézve: „Az erőszak gyökerei: Jólét, munka nélkül; Öröm, lelkiismeret nélkül; Tudás, jellem nélkül; Kereskedelem, erkölcs nélkül; Tudomány, emberség nélkül; Imádat, áldozat nélkül; Politika, elvek nélkül. Lássuk be, Székely Jánost idézve szabadon: A közösség szerkezete mindenkor meghatározza erkölcsseit. Ha olyan világot, közösséget, államrendet hozol létre, amelyben a csalás, a törtetés, a hazudozás, a korrupció, a másikat leszólása, bemocskolása érvényesül, másnapra a többség gazember lesz. Ha olyan világot teremtesz, ahol a becsület jut előnyhöz, másnapra a többség becsületes lesz. A mai Magyarországon vajon melyik rend érvényesül? Néhány példa a hazai gyakorlati realizmusról és a lényeglátásról.

Óriásplakátokon, egész oldalas újság hirdetésekben nap, mint nap megy a félelemkeltés a migrációval kapcsolatosan. Pontosan tudjuk, hányan érkeztek eddig Európába, hány embert öltek meg a terroristák, arról is tájékoztatást kapunk, hogy el fogják venni a munkahelyeket a megélhetési menekültek és sorolhatnám. A tisztánlátók azt is tudják, hogy vallásháború folyik. A másik oldalon miniszteri nyilatkozatok szólnak arról, hogy mennyi vendégmunkásra lenne szüksége a magyar gazdaságnak. Kiket várunk, azt nem tudjuk. Arról sem tudunk semmit, hogy ezt az exodust ki vagy kik finanszírozzák és miért. A terroristáknak ki ad el fegyvert, azok miből tudják azt megvenni, miből tartják el családjukat, szervezetüket. Miért nem a gyökerénél kezeli a világ a problémát. Milyen célok vezérik a helyzet kiagyaloit. Egy biztos. Két dudás, két alapjaiban eltérő kultúra nem fér meg egy csárdában. Nem kérünk az iszlámból, nem kérünk a terrorból. Keresztények, Krisztuskövetők vagyunk.

A másik az oktatás és egészségügy. Az elmúlt huszonöt évben sikerült mindkettőt úgy lezülleszteni, hogy a felnövekvő ifjúság nem tud írni, olvasni, számolni, baj van a szövegértéssel, ennek egyenes következménye a szakemberhiány. A gyökerénél kezeli valaki a problémát? Nem. Új tankönyvek évente, új módszerek, központosított vízfej, mint fenntartó, alacsony pedagógusi bérek. Eredmény: tudatlan ifjúság. Lepukkant, adósságban úszó kórházak, műszerhiány, kevés, ám rosszul fizetett szakember, külföldre szerződő orvosok, ápolók, túlhajszolt hazai személyzet, hosszú várólisták, pökhendi, beteggel, dolgozókkal nem törődő menedzser főigazgatók, guruló pályázati pénzek. Kezeli valaki ezt a problémát. Mintha tudatos népirtás folyna. Eredmény: beteg népesség.

A harmadik a földkérdés. Magyarország soha nem volt ipari ország, de Európa éléstáraként tartották számon. Még a XX. század elején is százezer marhát hajtottak ki évente nyugatra. A bánáti búza közép Európa lakosságát eltartotta. A franciák a rendszerváltáskor ijedten figyelték a magyarországi változásokat félve attól, hogy erős konkurenciát jelent a gazdaságunk. Élünk a lehetőséggel? Nem. Bölcs vezéreink, amit lehet, eladtak harminc ezüstért. Eladták az örökségünket. A rossz nyelvek szerint városi nejlonparaszt jogászok birtokolják az ország földjének ötvenhat százalékát. Nem művelik, ugar minden felé, csak a földalapú támogatás összegéért tartják markukat. Eredmény: Multi üzletláncoknak adózunk.

Magyarok! Normálisak vagyunk egyáltalán? A valóságot látjuk, felfogjuk a lényegét, vagy hagyjuk, hogy folyamatosan meglopjanak, hazudjanak, álmvilágba ringassanak? Haszontalan idegenekre, másokra hárítani a felelősséget. Ide jutottunk közösen, innen kell felállni.

Most, mikor Szent István királyunkat köszöntjük és emlékezetünkbe idézzük ma is érvényes intelmeit, megérezzük, felfogjuk emberi nagyságát, célkitűzéseit és cselekedeteit, csak egyet mondhatunk. Azon az úton akarunk járni, melyet Ő nyitott meg számunkra Isten kegyelméből, Isten végtelen szeretetéből, Nagyboldogasszony értünk könyörgő imáira. Nem akarunk csaló, korrupt, hazug, széthúzó nemzet lenni, nem akarunk a valóságtól elrugaszkodott virtuális világban élni, nem akarunk félelemben, elnyomás alatt tengődni, saját hazánkban idegennek, kiteszítettnek lenni. Szent királyunk, hozzád kiáltunk, tekints le ránk, segíts bennünket, hogy célt ne tévesszünk és a szeretet vezéreljen bennünket.

Eger, 2016. augusztus 17.

Várkonyi György